

CÔN ĐẢO - BẢN HÙNG CA BẤT DIỆT VÀ LỜI THỀ TRƯỚC VĨNH HẰNG

“ Con người có tổ có tông/ Như cây có cội như sông có nguồn”. Tháng 3 chi bộ chúng tôi chọn về nguồn là một địa danh lịch sử dấu yêu phần máu thịt của tổ quốc - **CÔN ĐẢO**.

Có những vùng đất mà khi đặt chân đến, ta không chỉ thấy vẻ đẹp của thiên nhiên, mà còn cảm nhận được nhịp đập của lịch sử dưới từng tấc đất. Chi bộ chúng tôi với chuyến thực tế tại Côn Đảo không đơn thuần là một chuyến đi, mà là một cuộc hành hương về miền tâm linh, về nơi hội tụ của khí phách anh hùng và tinh thần thép Việt Nam. Cả đoàn rời Vũng Tàu hướng về Côn Đảo bằng cả tâm thức biết ơn.

Đầu tiên đoàn viếng nghĩa trang Hàng Dương- nơi giấc ngủ trở thành bất tử. Trong bóng chiều đã ngả, đoàn chúng tôi cúi đầu mặc niệm trước các anh linh đã hi sinh tại Côn Đảo. Khói hương trầm mặc quyện vào gió biển tạo nên một không gian linh thiêng khó tả. Tại đây, chúng tôi hiểu rằng, mỗi tảng đá, mỗi gốc cây, mỗi bờ cát mịn đều thấm đẫm máu và nước mắt của các thế hệ cha anh. Hàng Dương không mang vẻ lạnh lẽo của sự chết chóc, mà tỏa ra sự ấm áp của lòng tri ân. Đứng trước đài tưởng niệm, giữa hàng vạn nén tâm nhang, mỗi đảng viên trong đoàn đều tự soi rọi lại bản thân, cảm thấy mình thật nhỏ bé trước sự hy sinh cao cả của những người đi trước.

Chúng tôi viếng Mộ Chị Sáu vào chiều ngày 7/3, viếng biểu tượng của đóa hoa bất tử giữa hàng ngàn nấm mộ ở nghĩa trang Hàng Dương, mộ của Anh hùng Lực lượng vũ trang nhân dân Võ Thị Sáu là nơi hội tụ niềm tin và lòng ngưỡng mộ vô hạn. Hình ảnh người thiếu nữ Đất Đỏ bước ra pháp trường với đóa hoa cài trên mái tóc, hiên ngang hát vang bài *Tiến quân ca* đã trở thành huyền thoại. Bên mộ Chị, trong không gian ngan ngát hương trầm, chúng tôi như nghe thấy lời nhắn nhủ của tuổi trẻ về lòng yêu nước và lý tưởng sống. Lời thề từ biển xanh gửi đến chúng tôi tiếp cho chúng tôi ngọn lửa của tình yêu nước.

Bước chân của đoàn rất nhẹ di chuyển đến nhà tù Côn Đảo, nơi ấy được gọi là địa ngục trần gian, địa ngục trong địa ngục. Những chuồng cọp kiểu Pháp và kiểu Mỹ lâu nay chỉ xem trên ti vi đang hiển hiện trước mắt cả đoàn. Trong cảm thức linh thiêng, sợ chạm vào nỗi đau quá khứ, chạm vết máu đã khô trên tường, chạm phần thịt đã tan trong đất chúng tôi lắng nghe hành trình đấu tranh chống “li khai đảng”, hành trình vượt ngục về với tổ chức và khát vọng tự do. Có nhiều giọt nước mắt đã rơi vì xúc động nghẹn ngào, vì thương, vì đau, vì căm phẫn và tự hào ngưỡng mộ. Không thể nói hết được cảm xúc của cả đoàn khi lắng nghe tiếng sóng lịch sử đập trong tim mình.

Điểm đến cuối cùng của chuyến về nguồn là Bảo tàng Côn Đảo- nơi lưu giữ những hiện vật, tư liệu lịch sử . Cả đoàn dừng lại rất lâu trước tấm hình chụp câu thơ của một chiến sĩ cách mạng viết bằng máu trên vách tường khu biệt lập Chuồng Bò “ **MÁU TA QUÍ CẢ HƠN VÀNG/ TỔ QUỐC CẦN ĐẾN SẴN SÀNG TA DẰNG**”. Câu thơ như một lời thề. Cả đoàn ai cũng cúi đầu trước hình ảnh ấy. Chắc hẳn trong lòng mọi người đều cháy lên ngọn lửa nhiệt huyết của tình yêu nước, yêu nghề, yêu những khoảnh khắc tự do đời này.

Chuyến đi đã để lại trong lòng mỗi thành viên Chi bộ những nhận thức và cảm xúc riêng. Tàu rời đảo trong gió chiều vi vút, hàng dương xanh tiễn người về đất liền. Biển ru êm bài ca tự do gửi người về khúc tráng ca bất diệt về lòng yêu nước. Người về lắng nghe **BẢN HÙNG CA BẤT DIỆT VÀ VANG TRỌNG LÒNG LỜI THỀ TRƯỚC VĨNH HẠNG: SẼ TIẾP BƯỚC CHA ANH GIỮ VỮNG TỰ DO, ĐỘC LẬP CỦA VIỆT NAM TRONG KỶ NGUYÊN VƯỜN MÌNH.**

Côn Đảo, 8.3.2026 Nguyễn Thị Út – Long Sơn